

LISA BERNE

.... 3 ....

*Een ongewoon
voorstel*

NORTH AUDIO
PUBLISHING

Lisa Berne

Een ongewoon voorstel

De Penhallow Dynastie, deel 3

*Vertaald door
Evelyn van Bilsen*

North Audio Publishing

Uit dezelfde serie:

Een onverwacht huwelijk - De Penhallow Dynastie, deel 1

Een cruciale keuze - De Penhallow Dynastie, deel 2

De Basingstoke Exclusieve academie voor jongedames

Coventry, Engeland

Juni 1805

Een zomeravond.

Hoog in de lucht een volle, gouden maan.

Een zachte mannelijke stem prevelt in haar oor. *‘Ma chérie, je veux te toucher.’*

Een hand die over haar borst glijdt.

Genot. Bescherming. Verbinding.

Ze drukte zichzelf dichter tegen hem aan en toen ze dat deed dreef er een lichte lavendelgeur op haar af, meegevoerd door het zachte briesje dat de bladeren liet ritselen, de bloemen streefde en de lichte mousseline van haar jurk beroerde.

Lavendel en... toverhazelaar?

Plotseling gingen er achter in Katherine Brookes hoofd luide alarmbellen af, maar het was al te laat.

‘Juffrouw Brooke! Monsieur de la Motte! Wat heeft dit in vredesnaam te betekenen?’ klonk de verontwaardigde stem van juffrouw Wolfe, directrice van de zeer exclusieve en vreselijk dure kostschool waar Katherine nu al twee ellendige jaren zat opgesloten.

Germaine – monsieur de la Motte – hapte hoorbaar naar adem. Katherine was geschokt en leek het wel of de knappe muzikleraar die

ooit zo vrijmoedig en welsprekend was geweest, voor haar ogen ineenzakte als een vrij overmaatse plumpudding. Hij liet haar los en zette een stap achteruit alsof hij zojuist een afstotelijke, stinkende trol had vastgehouden die hij ergens onder een brug had gevonden. Vervolgens begon hij te ratelen: ‘O, *mademoiselle* Wolfe, vergeef me... het was niets... het betekende niets... een broederlijke omhelzing als troost... voor de arme *demoiselle* die zo eenzaam en ver van huis is... het was alleen deze ene keer, dat verzeker ik u... het was omdat ik medelijden met haar had...?’

‘Je liegt, jij... jij wezel,’ onderbrak Katherine hem verhit. Als ze bij haar gezonde verstand was geweest, was ze misschien meegegaan in zijn nietszeggende verhaal. En misschien, heel misschien, had ze dan de ramp die zich in rap tempo aan het voltrekken was kunnen indammen. Maar door de manier waarop hij sprak gaf hij de indruk dat zij niets voorstelde, dat zij niet van betekenis was en daardoor kreeg ze een rood wraakzuchtig waas voor ogen. Waar waren al die betoverend romantische woorden vol passie gebleven?

Ze dwong zichzelf om juffrouw Wolfe aan te kijken. ‘Het is niet de eerste keer, we ontmoeten elkaar al een eeuwigheid in de tuin en hij heeft me gekust.’

Germaine de la Motte was zich er ongetwijfeld van bewust dat zijn dagen aan de Basingstoke Academie voor jongedames geteld waren en dat hij over enkele luttele minuten op straat geschopt zou worden met niet meer dan zijn haastig ingepakte valies in zijn hand. Hij wierp Katherine een blik toe vol onverholven venijn en zei: ‘Maar vergeet niet, *mademoiselle*, hoe hartstochtelijk u contact met mij hebt gezocht.’

O, geweldig, nu lag het geheim open en bloot op straat en ging het direct van kwaad tot erger. Katherine voelde haar razernij met een lachwekkende snelheid verdwijnen en plaatsmaken voor een

allesoverheersende verlegenheid en schaamte. ‘Ik... ik dacht dat je van me hield,’ stamelde ze.

Hij glimlachte dunnetjes en haalde zijn schouders op in een Gallisch gebaar van afwijzing. *‘Ma pauvre chérie.’*

Zijn woorden troffen haar als een klap in haar gezicht: wreed, vernederend en stekend. Het was allemaal een leugen geweest. Een boosaardige en harteloze misleiding. Het stelde dus niets voor, die omhelzingen, die kussen, die heimelijke aanrakingen hier en daar en het opwindende gevoel van een mannenlichaam tegen het hare. Wat had ze zich vergist. Ze was vreselijk geweest en dwaas en slécht...

En daar sprak juffrouw Wolfe weer, bijna vuurspuwend van woede als om te benadrukken hoe slecht ze was: ‘Ik kan mijn oren nauwelijks geloven! Dat een leerling van mij zich tot zoiets verlaagt! Dat je om zoiets vraagt! Dat je je achterbaks gedraagt als een crimineel! En je bent amper vijftien, juffrouw Brooke! Het eerste dat ik morgenochtend doe is je ouders hier per expresse van op de hoogte stellen.’

Katherine liet haar hoofd hangen. Ze was inderdaad een laag, achterbaks meisje. Had ze diep van binnen niet geweten dat ze zich vreselijk gedroeg? ‘Ja, juffrouw Wolfe,’ mompelde, zich ervan bewust dat de tranen die waren opgeweld in haar ogen nu in dikke, verraderlijke druppels over haar wangen stroomden, wat alles alleen nog maar erger maakte. Ze schaamde zich dieper dan ooit tevoren en wreef de tranen weg met haar blote handen. O, ze háátte het hier. Met een beetje geluk haalden haar ouders haar direct van school.

Maar helaas voor haar liep het anders en bleef ze nog vier lange, ellendige jaren op de Basingstoke Academie. Haar ouders stemden in met het deskundige (en uiteindelijk kostbare) oordeel van juffrouw Wolfe dat Katherine zo onbeholpen en onachtzaam was dat ze die jaren nodig had om ook maar de meest minimale verfijning te

bereiken. De onmisbare en ongrijpbare *je ne sais quoi* waarmee ze op een dag in staat zou zijn, zo hoopte men, om zichzelf te gedragen zonder verdere afschuwelijke blunders te begaan.

Zes jaar na het in de doofpot gestopte incident aan de Basingstoke Exclusieve academie voor jongedames...

Ergens in de buurt van de Canadese grens

April 1811

Het was een perfecte dag geweest waarop hij zijn mannen in mars langs de Saint Lawrence-rivier had geleid om een leuke verkenningstocht te maken door de bossen. Tot het moment dat er opeens een knal klonk, gevolgd door een zacht fluitend geluid.

Daarop voelde hij een scherpe pijn zo'n vijftien centimeter rechts onder zijn hart.

'Wel verdomme,' zei Hugo Penhallow, die zich met een ruk omdraaide en snel zijn eigen musket omhoog bracht. Hij zag de Franse scherpschutter op tweehonderd passen afstand en schoot op hem met meer trefzekerheid. Met een grimmig genoegen zag hij hoe de andere man ineenzakte als een marionet waarvan de touwtjes werden doorgeknipt, waarna hij zelf onzacht op de grond plofte. De hand die hij tegen zijn rode jas drukte kreeg dezelfde kleur rood, maar helaas kwam dat door zijn eigen bloed.

Als hij mazzel had, dan had de kogel die nu in zijn lijf zat niets geraakt dat bijzonder belangrijk was. Hij bedacht hoe dol hij was op zijn organen, omdat ze zijn hele leven al prachtig functioneerden, en dat hij het zou waarderen als ze dat nog wat langer bleven doen.

Voorzichtig liet Hugo zich languit op de grond zakken. Alles werd wazig en vaag en net voordat hij zijn ogen sloot zag hij de bezorgde

gezichten van zijn mannen boven zich. Een prima stelletje kerels. Hij had geluk dat hij een groep als deze onder zijn commando had. Helaas voor hen moesten ze hem nu helemaal terug sjouwen naar het kamp, maar dat had je nu eenmaal soms als militair. Hij was ervan overtuigd dat ze het prima zouden doen.

Hij merkte dat de pijn erger werd. Dit was echt heel hinderlijk. Wat verachtte hij die ellendige Fransen. Waren ze maar in hun eigen land gebleven waar ze hoorden, kruipend voor die vervloekte Bonaparte met zijn grote ego. Dan konden ze daar ook mooi cognac stoken die, zo moest hij toegeven, van uitstekende kwaliteit was. Daar zou hij op dit moment eigenlijk best wel een flinke slok van lusten. Maar omdat hij het vermoeden had dat hij elk moment het bewustzijn kon verliezen, zou die cognac misschien een verspilling zijn.

Zijn laatste bewuste gedachte was dankbaarheid voor het feit dat de verkenningsstocht nuttig was geweest. Zijn mannen konden met zekerheid bevestigen dat er inderdaad actieve vijanden in het gebied waren. En ze hadden hun bebloede en bewusteloze kapitein om het te bewijzen.

Hoofdstuk 1

Zes maanden na de veelbewogen verkenningsstocht langs de Canadese grens...

Brooke House, acht kilometer ten oosten van Whitehaven, Engeland

Oktober 1811

Veel mensen zouden van mening zijn dat Katherine Brooke een uitzonderlijk gefortuneerde jongedame was.

Ze was rijk, heel rijk. Haar juwelen waren van een kwaliteit en een kwantiteit waar een koningin jaloers op kon zijn. Haar jurken waren gemaakt van de kostbaarste stoffen. Haar hoeden, handschoenen, schoenen, kousen, sjaals, bontmantels, tasjes en parasols werden per dozijn bezorgd. En voor haar slaapkamer waren kosten nog moeite gespaard om hem in te richten in de neoklassieke stijl die in de mode was gekomen door niemand minder dan de prins-regent in eigen persoon. Het was een droom van een kamer, met een hoog, gewelfd plafond, grote vergulde spiegels, openhaarden die kunstig de gevels van antieke Romeinse tempels imiteerden. Er stond een half dozijn bustes in het puurste witte marmer van lang overleden keizers zonder ogen en de muren waren Pompeïsch rood geschilderd.

En in die kamer stond Katherine met haar rug tegen de gesloten deur naar haar dienstmeisje Céleste te kijken. ‘Heb je het?’

‘*Oui, mademoiselle.*’

‘Geef het me alsjeblieft.’

‘*Je suis désolée*, mademoiselle, maar het kostte meer dan verwacht.’ Célestes smalle gezicht stond onverstoorbaar, haar toon was respectvol, maar haar houding was desondanks zoals gebruikelijk een combinatie van geniepig en onbeschaamdheid.

Daar gaan we weer, dacht Katherine. ‘Hoeveel meer?’

‘Het moest helemaal uit Londen komen, mademoiselle, en zoals u weet is het lastig om over zo’n grote afstand stilzwijgen te garanderen.’

‘Dat weet ik maar al te goed. Hoeveel meer?’

‘*Le coût total* is een pond en achttien shilling.’

‘Dat is belachelijk.’

‘Mademoiselle maakt zich zorgen om *le coût*?’ Céleste haalde haar schouders op en keek om zich heen in de luxe kamer, alsof ze niet exact wist hoeveel speldengeld Katherine kreeg. ‘*Quel dommage*. Maakt u zich geen zorgen, ik kan het wel ergens anders kwijt.’

‘Vast wel.’ Katherine stak haar hand in haar tasje, een satijnen reticule die aan haar pols hing. Haar vingers gleden langs de donzige, fragiele maraboe-veren waarmee het tasje was versierd en haalde er twee gouden gienjes uit die ze uitstak naar Céleste. ‘Hier.’

Céleste bewoog zich niet. ‘Wil mademoiselle graag *les cinq shillings* terug?’

‘Houd ze maar.’ Met veel moeite hield Katherine haar gezicht uitdrukingsloos. O, wat was het toch vermoeiend, dat Céleste haar maar geld bleef aftroggelen. Ze had de som ongetwijfeld al eerder verhoogd, maar in deze zaken moest ze Céleste voorzichtig behandelen. Ze voegde er allesbehalve oprecht aan toe: ‘Bij wijze van dank.’

‘Mademoiselle is te vriendelijk.’ Zonder enige haast nam Céleste de gienjes aan, waarna haar hand in de zak bij haar middel verdween en

ze er een klein rechthoekig pakketje uitviste dat in goedkoop, effen papier was gewikkeld.

‘Het is altijd een genoegen om zaken te doen met mademoiselle.’

‘Je kunt gaan.’

‘Maar u wordt vóór het diner beneden verwacht en uw haar is *ébouriffé*.’

‘Kom over twintig minuten terug en maak het dan in orde.’

‘Ik kom over vijf minuten terug.’

‘Tien.’ Katherine merkte dat haar handen licht trilden bij de gedachte aan wat ze vasthield. Maar ach, dat deden ze altijd op een moment als dit.

‘Vijf minuten, mademoiselle. Of *vosre chère maman* merkt dat u afwezig bent en dan krijg ik een berisping omdat u te laat bent. Die krijg ik liever niet.’

‘Ik ook niet.’ Het was een van de weinige dingen die Céleste en zij gemeen hadden. Ze zei: ‘Heb jij je ooit afgevraagd wat er zou gebeuren als mijn moeder achter onze... eh... transacties kwam?’

‘Ik zou ongetwijfeld op staande voet en *sans références* ontslagen worden,’ antwoordde Céleste koeltjes. ‘En over uw straf, mademoiselle, kan alleen maar gespeculeerd worden. Bovendien zou u dan mijn diensten als *intermédiaire* verliezen en dat zou al een straf op zichzelf zijn, denkt u ook niet? Het is niet makkelijk om iemand te vinden die zoveel connecties heeft en die zo discreet is als ik.’

Die zelfvoldane bewering kon Katherine niet betwisten. Sinds dat vernederende debacle aan de Basingstoke Exclusieve academie waren zes jaar verstreken en dienstmeid Céleste was haar opgedrongen. Ze leefden met elkaar samen met een ongezonde dynamiek van wederzijdse antipathie. Toch hadden ze beiden voordeel van hun clandestiene zaakjes. Céleste had zichzelf verrijkt met al het geld dat

Katherine haar betaalde en zijzelf... bijna bracht ze het pakketje naar haar neus om de geur op te snuiven die haar licht in het hoofd maakte. In plaats daarvan zei ze: 'Nu ik eraan denk, waar zijn de boeken waar ik om gevraagd heb?'

'Het boek met de toneelstukken van Shakespeare is *en route*, zo is me verteld mademoiselle, maar het andere boek... dat Italiaanse...'

'De goddelijke komedie.'

'Oui. Dat blijkt lastiger te vinden in de oorspronkelijke taal. Maar wees gerust, ik ben het niet vergeten.' Céleste glimlachte, met een wetende flikkering waardoor Katherine haar huid voelde prikken van schaamte. 'Zal ik u nu alleen laten, zodat u kunt genieten van *votre petite gâterie?*'

'Ja. Graag.' Katherine zette een stap opzij en Céleste liep langzaam de kamer uit met een zelfgenoegzame houding. Op het moment dat de deur sloot, leunde Katherine ertegenaan en vouwde zorgvuldig het papier open dat ze vasthield.

Daar. Daar waren ze. Het water liep haar in de mond toen ze naar de twee dozijn *diablotins* keek, de dunne schijfjes donkere chocolade die waren bedekt met smakelijke, witte suikerpareltjes. Haar moeder verbood haar al jaren om te snoepen, omdat ze van mening was dat Katherine er pukkels van kreeg, maar Katherine had een manier gevonden.

Diablotin.

Dat betekende duiveltje of kwelgeest in het Frans.

Een uitdagend glimlachje speelde om haar lippen en ze stopte een van de schijfjes in haar mond.

O, verrukkelijk. Verrukkelijk... voortreffelijk... zalig... magisch... Maar woorden schoten tekort om het te beschrijven. Ze sloot haar ogen en genoot van de smaak. Die was zowel bitter als zoet, de chocolade was zacht en vol op haar tong. De kleine suikerpareltjes

kraakten tussen haar tanden en boden een overheerlijk contrast in textuur.

Maar eentje was niet voldoende. En er was niet veel tijd. Katherine opende haar ogen en werkte snel drie, vier, vijf diabolotins weg, wachtend op de roes die altijd volgde op het eten van chocolade. Geen wonder dat de oude Azteken geloofden dat de cacaobonen waarvan chocolade werd gemaakt een gift van de goden waren. Of dat ze zoveel waarde hechtten aan de bonen dat ze die als betaalmiddel gebruikten. Dat had ze in een van haar geschiedenisboeken gelezen dat momenteel verstopt was in een afgesloten kist onder haar bed.

En over boeken gesproken...

Wat een geweldige nieuws dat haar boek met de toneelstukken van Shakespeare in het diepste geheim onderweg was. Op school mochten ze alleen de versie van Bowdler lezen: *De Shakespeare familie-editie*. Die was zodanig bewerkt – of beter gezegd: uitgehold – dat de veronderstelde kwetsbare gevoelens van een maagd werden beschermd. Alle echt goede delen waren verwijderd, zonder twijfel de stukken die gingen over slechte mensen die slechte woorden gebruikten en die slechte dingen deden. Katherine kon haast niet wachten om dat alles te lezen.

Ze glimlachte nu voluit. Ze voelde het. Een paar kostbare moment lang voelde ze zich gelukkig. Goed. Lévend.

Totdat Céleste terugkwam, met haar haren deed wat er moest gebeuren en ze naar beneden moest. Bah. Nog een tenenkrommende avond om door te brengen met haar ouders en hun... wat was een goede manier om ze te beschrijven?

‘Gasten’ deed hen niet echt recht. Katherine gaf de voorkeur aan ‘bloedzuigers in menselijke vorm’. Ze stonden een paar treden lager op de sociale ladder dan de mensen die er echt toe deden. En omdat ze waarschijnlijk geen betere uitnodigingen elders kregen, verzamelden

ze zich maar hier. Dat was het beste dat haar ouders voor elkaar kregen. Ze aten, ze dronken, ze leenden geld en ze verwachtten dat het personeel van de familie Brooke hen op hun wenken bediende. En wie weet smokkelden ze het zilver wel mee naar buiten.

Dat was al erg genoeg, maar daar kwam nog bij dat geen van hen ooit een boek had gelezen. En dat hun conversatie – als je dat zo kon noemen – dat trieste feit weerspiegelde. Maaltijden duurden eindeloos.

Maar ze kon zich de komende uren in ieder geval troosten met de gedachte dat er in haar kledingkast nog achttien diablootins op haar lagen te wachten, verstopt achter in een lade onder een stapel zijden kousen.

Op ongeveer hetzelfde moment...

Op de weg naar Whitehaven

Veel mensen zouden kapitein Hugo Penhallow beschouwen als een man die in de problemen zat.

Hij had bijna geen geld, had geen vooruitzicht op een inkomen en het enige dat hij bezat was een oud huis. Daarnaast had hij een grote familie om te onderhouden: zijn moeder die weduwe was, een jongere zus en drie jongere broers. Het beroep dat hij de afgelopen acht jaar had uitgeoefend, in het leger, was niet langer haalbaar meer, dus had hij zich kortgeleden laten uitkopen. Als zoon van een edelman was hij uiteraard niet opgeleid voor enig ander beroep. En tot slot had hij enkele maanden geleden een nare breuk opgelopen in zijn linkerbeen, waardoor hij nu zichtbaar mank liep wanneer hij moe was.

Maar hier reed Hugo op deze koele, bewolkte middag naar het noorden over Lontown Road. En hij zat met nonchalante elegantie op zijn paard, vrolijk fluitend alsof hij geen zorgen had.

Dat was overigens ook hoe hij zich grotendeels voelde.

Ten eerste was hij onderweg naar huis en duurde het niet lang meer voordat hij zijn geliefde familie weer terugzag, voor het eerst in acht jaar. Hij was namelijk uitgezonden geweest naar het hinderlijk weerspannige gebied langs de Canadese grens. Brieven hadden geholpen om de afstand tussen hem en thuis te overbruggen, hoewel hij vrij zeker wist dat ze niet allemaal waren bezorgd of ontvangen. Het was namelijk niet ongevoerd dat hij een bericht ontving dat eruitzag alsof het zelf aan een veldslag had deelgenomen, zo verkreukeld en smoezelig was het.

En die financiële problemen? Hugo ontkende daar heus de ernst niet van, maar daar werkte hij aan. Hij had besloten goed gebruik te maken van zijn twee belangrijkste pluspunten, die beiden immaterieel waren, maar duidelijk van belang in bepaalde kringen.

Eén: hij was een Penhallow. Dat was een oude en illustere naam die grote betekenis had binnen de *haut ton*. Men zei dat de eerste Penhallow lang geleden samen met Willem de Veroveraar naar Engeland was gekomen en dat de Veroveraar nederig voor hém had gebogen. Hoewel hij zelf niet meer was dan een verre afstammeling van een jonge tak van de familie Penhallow, was Hugo zich ten volle bewust van het effect dat zijn oude achternaam had. Zelfs de meest hooghartige hertogen en graven voelden zich aangetrokken door de glorie die hem omgaf. Dat was naar zijn mening nogal lachwekkend, maar het had zo zijn voordelen.

Twee: vrouwen vonden hem blijkbaar aantrekkelijk en dat maakte zijn taak makkelijker. Jarenlang was hij door Jan en alleman vergeleken met een Griekse god, wat hij als bescheiden jongen uitermate belachelijk vond. Hij was een lange, sterke man en hoewel hij daar blij mee was, was hij nu eenmaal zo geboren. En hij vond het uitermate

ongemakkelijk als mensen hem aanstaarden alsof hij een of ander exotisch dier op een tentoonstelling was.

Maar als zijn uiterlijk hem een handje hielp bij zijn missie, dan was dat des te beter. En die missie was om met een rijk meisje te trouwen. Hij had zijn beperkte opties zorgvuldig op een rijtje gezet en alles bij elkaar leek dat de beste en de vlotste manier om het probleem op te lossen.

Het was natuurlijk ook een optie geweest om de steun van zijn oudere neef Gabriel Penhallow te blijven aannemen. Die had enkele jaren geleden zijn commissie betaald, waardoor hij als officier het leger in kon gaan. En daarnaast voor een inkomen gezorgd in de vorm van een toelage (die hij had doorgestuurd naar zijn dappere moeder die het fort bewaakte in Whitehaven). Nee, zoiets – liefdadigheid – was allemaal prima voor een jonge knul wiens enige wens het was in het leger te dienen, maar die tijd lag nu achter hem. Die kogel die hij in april in zijn buik had gekregen, had geleid tot een ernstige, blijvende infectie en zijn bevelhebber had hem vriendelijk maar onverbiddeijk op een schip naar huis gezet. En wat was er beter dan een lange zeereis wanneer je zo ziek was als een hond om uitgebreid de tijd te nemen voor introspectie?

Hoewel de hulp van Gabriel – die onder andere bestond uit het sturen van extra cheques – dankbaar werd aanvaard door zowel hemzelf als zijn moeder, was de harde waarheid dat het onvoldoende was om ervoor te zorgen dat de kinderen straks een goede start konden maken in het leven. En nu Gwendolyn veertien was, de tweeling Percy en Francis dertien en Bertram twaalf, werd de kwestie nogal dringend. Maar hij was niet van plan om nog meer te vragen aan Gabriel. In geen miljoen jaar zag hij zichzelf zeggen: ‘Bedankt voor alles wat je hebt gedaan, neef, wil je me nu nog eens vele malen meer geven?’

Hugo was tot de conclusie gekomen dat dit een perfect moment was om het lot eens stevig in eigen handen te nemen.

En het toeval wilde dat er een hevige storm was opgestoken toen ze de westkust naderden, waardoor ze moesten uitwijken van Liverpool naar Bude. En omdat zijn wond op spectaculaire wijze opnieuw open was gegaan, besloot hij om als de gesmeerde bliksem naar het landgoed van Gabriel in Somerset te rijden. Dat lag veel dichterbij dan Whitehaven en het laatste wat hij wilde was zijn familie overstuur maken door daar als een halfdode invalide naar binnen te wankelen.

Aangekomen op Surmont Hall was hij – op nogal dramatische en beschamende wijze – van zijn paard gevallen als een zak knolrapen en bijna doodgebloed in het grind van Gabriels enorme oprijlaan.

Sommige mensen zouden dat voorval misschien als iets slechts bestempelen, maar het was maar hoe je het bekeek. Alles was prima op zijn pootjes terechtgekomen. Hij kon op zijn gemak herstellen en hij werd verzorgd door een zeer capabele arts en bedienden die hem meerdere keren per dag een verleidelijk scala aan voedsel en dranken kwamen brengen. Bovendien gaf het hem de gelegenheid om Gabriel persoonlijk te bedanken voor zijn vrijgevigheid en erop te staan dat hij zowel de terugbetaling van de commissie aannam als de toelage beëindigde. En om naar huis te schrijven om hen te laten weten dat hij weer op *terra firma* was aangekomen, waarop zijn moeder een uitbundige brief terugschreef die zoals gewoonlijk bol stond van haar gebruikelijke nieuwtjes over de gezondheid en activiteiten van zijn broers en zus. Een roddeltje over het nieuws uit de buurt had zijn aandacht getrokken.

Volgens Kokkie is Brooke House tot de nok toe gevuld met gasten. Dat heeft zij weer gehoord van de vrouw van de slager, die alles lijkt te weten wat er binnen een straal van dertig kilometer rondom

Whitehaven gebeurt. En naast meneer en mevrouw Brooke is Katherine er ook, je weet wel, je speelkameraadje van vroeger. Wat was dat toch een ontzettend lief meisje! Die heeft haar eerste balseizoen achter de rug en heeft vele aanzoeken gehad (niet zo verwonderlijk als je weet hoe groot haar fortuin is). Maar blijkbaar is ze naar huis gekomen zonder dat ze er een van heeft aangenomen. Kokkie heeft ook van de vrouw van de slager gehoord dat een van de kinderen van de grenswacht gisteren bijna verdronken is. Bertram zegt dat hij de jongen kent en dat ze hem al heel vaak hebben gewaarschuwd om weg te blijven als de zee ruw is. Wat een schok moet dat voor die mensen zijn. Kokkie vertelde verder...

Kijk nu toch eens aan. Nog een geluk. Een ongetrouwde erfgename, praktisch bij hem om de hoek! En wat nog beter was, het was iemand die hij kende en die hij ooit graag had gemogen.

Eerlijk gezegd had hij de afgelopen jaren niet aan Katherine gedacht. Het was ruim tien jaar geleden dat hij haar voor het laatst had gezien. Toen was hij dertien en thuisgekomen van Eton voor de begrafenis van zijn vader. De kleine Kate was vijf jaar jonger dan hij, maar ondanks dat waren ze goede vrienden. De familie Brooke woonde toen naast hen en meer dan eens was het meisje tussen de laurierstruiken door geglipt die hun huizen scheidden om hem te troosten.

Hij was dankbaar voor die bezoeken, want het was een zware tijd. Ten eerste de schok van zijn vaders onverwachte dood en de pijnlijke nasleep daarvan. Zijn broers en zus waren nog zo klein en zijn moeder was zwanger van Bertram.

Hun zakelijk beheerder meneer Storridge had er geen doekjes om gewonden: wijlen Anthony Penhallow, die altijd meer belangstelling had gehad voor wetenschap dan voor geld, had zijn gezin erg weinig